

[Valdemar Thomsen.]

blemerne fra alle Sider, ogsaa fra Landbrugets Side, saaledes naturligtvis, at de Beslutninger, der tages, kom til at bære Præg af almindelig Hensyntagen og af Storsind. Jeg beklager at maatte sige, at Regeringen ikke, hvad der netop nu var dens uafviselige Pligt, i tilstrækkelig Grad deler Sol og Vind lige, og derfor er det nødvendigt her ved Finanslovens første Behandling at tage fat paa visse aktuelle Spørgsmaal.

Under de forhaandenværende Omstændigheder, hvor ingen ved, hvad Morgendagen kan bringe af Overraskelser, er der ingen Grund til at hengive sig til Betragtninger over alt det, som i normale Tider optager Rigsdagen. Ting og Begivenheder, som man under rolige Tilstande maaske tillægger stor politisk Betydning, har nu i mange Tilfælde grumme ringe Interesse. Men paa den anden Side er der, som allerede antydet, i en saadan ny Situation Grund til, naar man paa visse praktiske Omraader føler sig i stærk Uoverensstemmelse med Regeringen, at trække Linierne op for ens Partis Stilling til det nye og til foreliggende livsvigtige Problemer.

Man maa regne med, sagde den højtærede Statsminister i sin Aabningstale, at almindeligt Lovgivningsarbejde maa hvile, saa længe alle Kræfter er optaget af Tidens nødvendige Gerning. Det er der saadan set ikke noget overraskende i; tværtimod er det vel netop, hvad de fleste paa Forhaand var indstillede paa. Statsministeren tilføjede, at det ikke betød, at Regeringens Interesse for en almindelig Udvikling er svækket, og som Bevis paa, at dette ikke var Tilfældet, oplyste Statsministeren Rigsdagen om, paa hvilke Omraader Regeringen havde tænkt at sætte ind.

Hvad var det da, man havde bestemt sig for, formentlig med det for Øje at føre Udviklingen i den rigtige Retning? Det var, fremgaar det af Talen, som foreligger trykt, Forslag vedrørende Husholdning, Sømandslov, Lukketid, Enkers Pensionsrettigheder, Færdsels- og Brandpolitilov o. s. v., alt sammen maaske udmærket, det skal jeg ikke sige det mindste til, men altsammen Tegn paa, at Regeringen ikke endnu — og det beklager jeg — er blevet klar over eller har Mod til at sætte ind med effektive Midler over for det, der mere end noget andet er Grundskaden i vort Samfund, nemlig den ulige Fordeling af Livsgoder og den deraf følgende alt for store Arbejdsløshed. Jeg kan ikke tilbageholde en Beklagelse af, om Krigsvanskelighederne

skulde blive Aarsagen til, at Regeringens tilsyneladende Evneløshed paa dette Omraade bliver tilsøret. Enkers Pensionsrettigheder, Lukketid, Byggelovgivning og hvad det altsammen hedder kan sikkert, uden Skade ogsaa, vente til bedre Tider. Det kan derimod ikke en Løsning af de sammenhængende Problemer, som hedder Landbrugskrise og Arbejdsløshed.

Jeg rejser ikke dette Spørgsmaal nu — det beder jeg Regeringen og Tinget være overbevist om — for at finde Konfliktstof, men udelukkende fordi det efter min Mening er livsnødvendigt at faa det løst. Jeg er fuldt ud enig med den højtærede Formand, naar han her ved Rigsdagens Aabning anbefalede i denne Situation at lade Smaatingene ligge, men det vil sikkert heller ingen bestride, at her staar vi over for et virkelig stort Spørgsmaal, og vi kan i alt Fald fra Bondepartiets Side — det kan lige saa godt siges først som sidst — ikke stiltiende gaa med til, at Regeringen lader dette Spørgsmaal ligge uden saa meget som at forsøge paa at løse det. Det kunde selvfølgelig kun styrke Regeringens Autoritet — og den bliver vanskeligt for stor netop i denne Tid —, om Regeringen viste sig en saadan rent indenrigspolitisk Opgave voksen.

Mange havde sikkert haabet, at Regeringen paa dette Omraade var i Færd med at komme til Sandheds Erkendelse. Dette Haab, som altsaa desværre ikke fandt Næring i Statsministerens Aabningstale, blev, om ikke før, vakt ved Socialdemokratiets saakaldte Arbejder- og Bondestævne i Odense i Fjor, hvor Statsministrene fra vore Nabolande under stor Tilslutning fra Forsamlingen udtalte, at man umuligt — det var Statsminister Johan Nygaardsvolds Ord — kan bekæmpe Arbejdsløsheden uden gennem bedre Kaar for Landbruget. Statsminister Per Albin Hansson gav Udtryk for det samme og tilføjede, at Samarbejdet mellem Arbejder og Bonde var at bygge paa bærende Grund, ja paa Urgrunden for en demokratisk Ordning. Situationen kræver Samfundssind, Samfølelse af alle Borgere, sagde vor Statsminister i Aabningstalen, og han tilføjede: den ene Gruppe bør ikke berige sig paa andre Grupperes Bekostning. Det er smukt sagt og i Øjeblikkets Stemning utvivlsomt vel ment, maa man tro, selv om Statsministeren vel ikke kan være blind for, at visse Grupper af vort Samfund gennem Aar har levet højt paa Landbrugets Bekostning. Derom taler Statistikkens Tal. Jeg skal ikke her trætte Tinget med en Dokumentation for Rigtigheden af denne Paastand, blot minde om, at Landets Hoved-